ל) [לקמן מו: בילה ל:],
 סולין יד:, ג) מוספתא שבת
 פ"ד, ד) י"ג באותה שבת
 ה) וולין טוו, ו) בכ"י באותה שבת, ז) [לפמ"ש תוס' יכמות קח: ד"ה אמר וכו' מוכח דהי' קח: ד"ה חמר וכר מוכח דה"
גרסתי הכא רב הוגא ע"ש],

ח) [דבור זה שייך לעיל
במשנה], ע) בחוד"ה אלא,

י) שייך לעמוד הקודס,

ס [לקמן קח:], () [בש"ם לא נמצא מהומו אלא בשאלחות כ׳ וישלח הביאו הרא"ש פרק במה מדליקין רס"ט ובטור וב"י סימן חרעז],

הגהות הב"ח

(A) רש"י ד"ה מטלטלין וכו׳ לאישתמושי ביה להדיא: שלטול וכו' אבל במניח טלטול וכו' אבל במניח נעשה בסים לדבר האסונ והכת חשיב כשכח מדטרי שמותל דאפילו מניח דבר שדעתו ליטלו בשבת ולא שדעתו ליטלו בשבת ולא להניחו כל השבת חשוב כשכת כי ההיא דמנטר:

גליון הש"ם

תום' ד"ה דכ"ע כו' אפילו תוב' ר"ה רכ"ע כו' אפילו מניח חשיב כשוכח כי היא דבעניר. ע"י לקמן היא דבעניר. ע"י לקמן מון "בא"ד דהבא לף נא שטמן: בא"ד דהבא ע"יל מוס' ד"ים ע"יל מוס' ד"ים מפני שמויז. די מנחות ד"ה. ע"י מנחות דף ע בא"ד הוו ידעי לה דבתנ" ע"יל מוס' ד"ים מחות דף ע שייל מוס' ד"ים מוס' ד"ים מחות דף ע שייל מוס' ד"ים מוס' ומו״ק דף ה ע״א מוס׳ ד״ה לאמויי: תום׳ ד״ה שיחדה

מוסף רש"י מותר השמן שבנר. נר קרויזי"ל, מותר השמן שנותן בנר או בקערה, שמן הניתן להדלקת הנר של שבת וכבה, . המותר יש בה משום מוהלה מאיסי אפילו ישנים, כגון של מחיקי חפינו שנים, בגון שג מושת וכיוצא בקן. חוץ מן הגר שהדליקו בו באותה שבת. שהיה נר דולק בו בין השמשות, דמוקצה מחמת איסור, שאסור לכבות הגר, נאסך גם הוא לטלטל, וכיון נאסך גם הוא לטלטל, וכיון שהוקלה לבין השמשות הוקלה לכל היום (שם מו.).

רב נסים גאוז

אמר ר' זירא פמוט שהדליקו עליו באותה שבת לדברי המתיר אוסר לדברי האוסר מתיר. פמוט מין מנורה ויש לה מין מנורה ויש לה קנה אחד, ובמנחות בפרק הקומץ את המנחה [דף כח] כשאמרו על דרך קושיא ואימא נמי באה זהב באה קנים אינה באה זהב אינה קנים, השיבו ההוא באה קנים, השיבו ההוא פמוט מיתקרי. והפמוט שהזכיר ר' זירא בשמועה זו נחשת היא וחדש ואינו נמאס, ואם הדליקו עליו נר באותו שבת הרי הוא נו באווות שבו הור הוא מוקצה מחמת איסור ולפי שהוא מנוקה מלכלוך לא הוי מוקצה מחמת מיאוס. ועל דעת ר' מאיר שהיה מתיר טלטול הפמוט אם לא הדליקו עליו באותה שבת, זה הפמוט אע"פ שהוא כחדש שאינו נמאס אסור לטלטלו לפי שנהיה מוקצה מחמת איסודו מפני הנר שהדליקו עליו באותו יום. ועל דעת ר' יהודה שהיה אוסר טלטול נר חדש הרי הפמוט מותר לטלטלו לפי שנראה נר חדש ואינו מאוס. ולפיכך

אי לא שרים ליה וכו'. אבל במוטל לחמה לא שרי: בותבר' מטלטלין נר הדש. שאינו מאום וחזי לאישתמושי (א) להדיא שלא דלק בו נר מעולם: אבל לא ישן. דמוקלה מחמת מיאום הוא: גבו' חוץ מן הנר שהדליקו. ואף על גב שכבה אסור דאית ליה לרבי מאיר מוקלה

מחמת איסור ולית ליה מוהצה מחמת מיאוס: ח חוץ מן הנר הדולק בשבת. בעוד שהוא דולק אסור שמא יכבה הנר: עששית. כוס גדול של זכוכית שקורין לנפ"ח: לא יויום ממקומן. ואפי׳ כבה הנר ולקמן מפרש טעמא: מו הנר הכבה. דכיון דכבה והולך לא מחייב תו משום מכבה: כבה אין לא כבה לא. דלא שמעינן ליה לרבי שמעון דשרי במתני׳ אלא מותר שמן שבנר ושבקערה דמשמע לחחר שכבה: מחי חבל. מדקחמר חבל מכלל דבנר מותר: בזוטא. דדעתיה עליה מבע"י סבר שיכלה השמן מהר ואשתמש בנר לכשיכבה: אבל הני. לא אסיק אדעתיה שיכבו כל היום: ור' שמעון מסיר. וקערה נפישא. קשיא קערה אקערה: דומיא דנר. קתני לה דווטרא: פמוע. מנורה של מתכת ואינה מאוסה: לדברי המתיר. ר' מאיר המתיר בנר ישן: אוסר. בהאי דמוקלה מחמת איסור כדקתני לעיל חוץ מן הנר שהדליקו בו בשבת: לדברי האוסר. רבי יהודה האוסר בנר ישן של חרם התם הוא דמאים אבל הכא שרי ולית ליה מוקצה מחמת איסור: נר של מתכת לא מאים כגון של נחשת דלא בלע: שיחדה למעות. מיתסרא בהומנה בעלמא ואע"פ שלא הניח עליה מעולם: מטלטלין נר חדש. והא רבי יהודה קאמר לה דאית ליה מוקצה. אלמא לא מיתסר בהזמנה מדקאמר אבל לא ישן ולא קתני אבל לא המיוחד לכך:

אי לא שרית ליה אתי לכבויי א"ר יהודה בן שילא א"ר אסי א"ר יוחגן *הלכה כר' יהודה בן לקיש במת: אין ניאותין הימנו לפי שאינו מן המוכן: תנו רבנן שבמותר השמן שבנר ושבקערה אפור ורבי שמעון מתיר: מתני' סמטלטלין גר חדש אבל לא ישן רבי שמעון אומר כל הנרות מטלטלין חוץ מן הנר הדולק בשבת: **גמ'** יּת"ר ממלמלי נר חדש אבל לא ישן דברי רבי יהודה ר"מ אומר יכל הנרות מטלטלין חוץ מן הנר שהדליקו בו ייבשבת ר' שמעון אומר חוץ מן הגר הדולק בשבת כבתה מותר לטלטלה אבל כום וקערה ועששית לא יזיזם ממקומם ור' אליעזר בר' שמעון אומר מסתפק מן הנר הכבה ומן השמן הממפמף ואפי' בשעה שהנר דולק אָמר אביי רבי אליעזר ברבי שמעון סבר לה כאבוה בחדא ופליג עליה בחדא סבר לה כאבוה בחדא דלית ליה מוקצה ופליג עליה בחדא דאילו אבוה סבר כבה אין לא כבה לא ואיהו סבר אע"ג דלא כבה אבל כום וקערה ועששית לא יויום ממקומם מאי שנא הני אמר עולא סיפא אתאן לר' יהודה מתקיף לה מר זומרא אי הכי מאי אבל אלא אמר מר זומרא לעולם רבי שמעון וכי קשרי רבי שמעון בנר זומא דדעתיה עלויה אבל הני דנפישי לא והתניא מותר השמן שבנר ושבקערה אסור ורכי שמעון מתיר התם קערה דומיא דנר הכא קערה דומיא דכום א"ר זירא פמום שהדליקו בו בשבת לדברי המתיר אסור לדברי האוסר

מותר למימרא דרבי יהודה מוקצה מחמת מיאום אית ליה מוקצה מחמת איסור לית ליה והתניא ∞ר' יהודה אומר כל הנרות של מתכת מטלטלין חוץ מן הנר שהדליקו בו יבשבת אלא אי איתמר הכי איתמר א"ר זירא פמום שהדליקו עליו בשבת ד"ה אסור לא הדליקו עליו ד"ה מותר: אמר ״רב יהודה א"ר ממה שיחדה למעות אסור לטלטלה מיתיבי' רב נחמן בר יצחק מטלטליו נר חדש אבל לא ישן ומה

הניח

רב הכא טלטול מן הלד הא תנן בפ' נוטל (לקמן קמב:) מעות שע"ג הכר מנער את הכר והן נופלות ואבן שעל פי החבית מטה על לדה וכו׳ ומוקי לה רב התם בשוכח אבל במניח נעשה בסים לדבר האסור והכא (כ) (חשיב) בשוכחא מדשרי שמואלב וכל דבר שדעתו ליטלו בשבת

ולא להניחו כל השבת °אפילו מניח חשיב כשוכח כי ההיא דמנער את הכיסוי והם נופלות אע"פ שבמתכוין כיסה בדבר שאינו ניטל ואפי׳ רבנן דרבי אלעזר בן תדאיג שרו בכי האי גוונא דהכא דהא שרו פגה שהטמינה בתבו וחררה שהטמינה בנחלים אם מגולה מקצתה ובמכוסה כולה פליגי דרבי אלעזר שרי אפי׳ מכוסה כולה דתוחב בכוש או בכרכר ואומר ר"י דיש לחלק ° דהכא עיקר הטלטול לנורך מתד ולא דמי לכל הנהו שעושה עיקר הטלטול לצורך כר וחבית ולא לצורך מעות ואבן האולהכי לא מייתי הכא פלוגתא דר׳ אלעור בן תדאי ורבנן ז וע״ק לר״י דאפי׳ בטלטול דמת שיש לאסור יותר משאר טלטול מן הלד כדפי׳ שרי שמואל ובסוף במה טומנין (לקמן דף נ:) אמר שמואל האי סכינא דביני אורבי דנה ושלפה והדר דלה שרי ואי לא אסיר ופירש בקונט׳ לקמן דאסור משום טלטול מן הלד וכן קשה דרב הונא אמר התם האי סליקוסתא דלה ושלפה והדר דלה שרי ואי לאו אסור א"כ אסר טלטול מן הלד ובסוף תולין אמרי בי רב טלטול מן הלד לא שמיה טלטול ואמרי בי רב היינו רב הונא כמו שמפרש ר"ת בספ"ק דסנהדרין (דף יז: ושם)ש) ונראה לר"י דרב הונא ושמואל לא אסרי התם משום טלטול מן הלד אלא משום שמסיר עפר ומרחיב הגומא ואיידי דאיירי לעיל מיניה בגומא נקטה ומותיב מהטומן לפת ולנונות דסתם לפת ולנונות לאו דלה ושלפה ולהכי חשיב הש"ס תיובתה ור"ה ושמוחל סהוו ידעי לה דמתני׳ היא בסדר ° זרעים אלא דדחקי לאוקמה בדצה ושלפה והש"ם לא ניחא ליה לאוקמה

הכי ועומדת בתיובתה: ים תוך שאדם בהול על מתו אי לבויי. לא שרית לי' אתי לכבויי.

ואט״ג דגבי ממון ♡אמרינן איפכאי™ אי שרים ליה אתי לכבויי היינו משום שאין מלטער על ממונו כמו על מחויב ואי שרים ליה מחוך שיהא טרוד להציליג ישכח שהיום שבת ויבא לכבות בשוגג אבל על מתו מצטער ביותר ואי לא שרית ליה אתי לכבויי במזיד'ד:

ושבקערה אסור ור' שמעון מתיר. ואחר השנת מותר אפי׳ לר' יהודה וה"נ תניא לקמן גבי נויי סוכה אסור להסתפק מהן עד מוצאי י"ט האחרון אבל בחר הכי שרי וקשה לר"י דמ"ש מנר חנוכה דחניא 0 כבה ליל ראשון מוסיף עליו בליל ב' ומדליק בו כבה ליל ח' טושה לו מדורה בפני עצמו מפני שהוקצה למצוחו ואומר ר"י דנר חנוכה עיקרו לא להנאתו בא אלא לפרסומי ניסא ומשום חביבותא דנס אינו מצפה שיכבה אלא מקצה לגמרי למצוה^{טו} אבל נר שבת להנאתו בא יושב ומצפה שיכבה^{טו} ולכך מותר וא״ת ומ״ש נר שכבה דאסור לטלטל לר׳ יהודה מסוכה רעועה דעלמא דמהני בה תנאי כדאמר לקמן בשמעתין ואם התנה עליה הכל לפי תנאו ומוקי לה במסכת בילה (דף ל:) בסוכה דעלמא ורעועה דאתמול דעתיה עילויה שתפול ונר נמי דעתיה עילויה שיכבה ואמאי אין מועיל תנאי להסתפק ממותר השמן ולר"ש נמי יועיל תנאי להסתפק מן השמן המטפטף בשעה שהנר דולק וי"ל דהתם סוכה דעלמא היתה עשויה מזמן גדול ועחה ביה"ש אינו בודל ממנה ויושב ומלפה מחי תפול אבל נר עיקר הקלאחו הוא ביה"ש ודחייה בידי" ללורך שבת וחמיר טפי ולא מהני ביה תנאיב): לדברי המתיר אסור. פי׳ בקונטרס לדברי ר׳ מאיריח וא״ת מאי קמ״ל הא בהדיא קאסר ר׳ מאיר נר שהדליקו בה באותו שבת וי"ל דה"א ה"מ בנר של חרס דאית ביה תרתי מוקצה מחמת מיאוס ומחמת איסור קמ"ל דאפי? בשל מתכת דלא מאיס ולית ביה אלא מוקלה מחמת איסור אסר ר' מאיר ואין נראה לר"מ^{ים} דלפי זה הא דמסיק דברי הכל אסור לא הוי אלא ר' מאיר ור' יהודה דהאי עלייהו ולא ר״ש⊂ ומפרש וכו פר״ח לדברי המחירכ™ היינו ר״ שמעוז בב אסר כאן בפמוט דהא פמוט גדול הוא ככוס והערה ועששית כמו פמוטות של בית ר' דשילהי כל כתבי (לקמן קכא:) לדברי האוסר היינו ר' מאיר ור' יהודה דאסרי בנר חרס שהדליקו בו באותו שבת^{בג} וה״מ בנר של חרס דאיכא תרתי מוקצה מחמת מיאוס ומחמת איסור אבל בנר מתכת שרו ומסיק כד דאפי׳ בשל מתכת אסר ר' מאיר כה וה״נ אמרי′ בפ״ק דחולין (דף טו.)□ ע״כ לא שרי רבי מאיר אלא במבשל דראוי לכוס אבל בשוחט□ לאכח ב: בושה שיחדה דמעות אסור דמדשדה. נראה דאפי׳ לצורך גופה או לצורך מקומה אסור דכיון שיחדה למעות שוב אין עושין ממנה שום תשמיש ° והויא כחצוצרות דאסור לטלטלה לרבי יהודה אפילו לצורך גופה ומקומה ולרצי שמעון לא אסור שום מוקצה לצורך גופו ומקומו אלא מוקצה מחמת חסרון כיס:

> באה הקושיא מידי למימרא דר' יהודה מוקצה מחמת מיאוס אית ליה מוקצה מחמת איסורו לית ליה והתניא. ובגמ' דבני מערבא באה הקשיא הייד למיסות אדר ייחדה מוקצה מזמח מיאוס איז לייז מוקצה מזמח איסוד לית לייד החומיא. דבנסי בני מנובא גרסי מעשה היה וטילטלו פמוט מתחת הנר בשבת מה אנן קיימין, אי כר' מאיר אפילו פמוט ייהא אסור כמו שאמר כל הנרות מטלטלין חזין מן הנר שהדליקו בה באותה שבת וזה הפמוט הדליקנ בו באותה שבת והרי הוא לר' מאיר אסור, ואי כר"ש אפילו נר עצמו יהא מותר וכל שכן הפמוט שיהא מותר ואין אנו צריכים להודיענו זה ההיתר בפמוט על דעת ר' שמעון שהיה סובר נר עצמו מותר לטלטלו, וכ"ש פמוט מתחתיו. אלא כן אנן כר' יהודה דר' יהודה אומר נר מאוס פמוט אינו מאוס. וזה

הלכך לא מהני ביה תנאה. מופ' הלח"ש, י∏ דמתיר מוקצה מחמת מיאוס. מופ' הלח"ש, יש. לפרש דברי המתיר היינו ר״מ. מופ' הלח"ש, כ. דלית (ל]יה מוקצה מחמת איסור. מי הר״ן, כא. בנר קטן, מופ' הלח"ש, כב. שהוא מתיר בכל איסור דמוקצה מחמת איסור. למנ"ן, כג. [הכא] מותר, דר' יהודה לית לי מוקצה מחמת איסור, ור״מ נמי לא אסר נר שהדליקו באותה שבת אלא דוקא בנר. מופ' הלח"ש. כד. אלא אי אתמר הכי אתמר, פמוט שהדליקו עליו באותה שבת דיף לוסור. למנ"ן. ביבו האא חוקר בנו. ישוט יאס, ברי האה אומנה והי אוננהו, כשום חודקה ביר באווחר שברי לי סקה, רמכן. בה בדיי וריים ומי איז הלה מוקצה מחמת איסור לחודיה, ואפי׳ אינו במוקצה מחמת מיאוס כלל. מניין. ב1. גבי המבשל בשבת, בשוגג יאכל, במויד לא יאכל. מוס׳ הלש״ט. ב1. דאין ראוי לְכוס. מוס׳ הלש״ט. בח. אלמא דר״מ אית לי׳ מוקצה מחמת איסור לחודיי, [ו]היינו לפי מסקנא דשמעתין. מוס׳ הלש״ט.

סיוע הפירוש שפירשנו, אבל בארתי זה הטעם כי ראיתי מי שפירש אותו בטעם אחר וסבר שר' שמעון שהוא מתיר בנר אוסר בפמוט. ולדבריהם בתלמוד ארץ ישראל אי כר' שמעון אפילו נר עצמו יהא מותר נתבאר כבר שר' שמעון מתיר הנר עצמו וכ"ש הפמוט.

כי לא שרית ליה לטלטולי אתי לכבויי ולמעבד איסורא דאורייתא. א"ר יהודה בר שילא א"ר אסי א"ר יוחנן הלכה כר' יהודה בן כי לא שרית להיה לטלטולי אחי לכבויי ולמעבד איטורא דאורייותא. איר יהודה בר שילא אי"ר אטר אי"ר יותן הלכה כדי יהודה בן לקיש במת. ואין ניאותין ממנו לפי שאינו מן המוכן. ת"ר מותר השמן שבנר ושבקערה אטור להסתפק ממנו, ור"ש מתיר. מטלטלין נר חדש אבל לא ישן, אני"ג דקיי"ל דהלכתא כרי שמעון בכולה שבת, בתא לית הלכתא כותויה, חדא דתנא דירן קתני דברי ר' יהודה סתמא במתניתין. ובברייתא מפרש דברי ר' יהודה מטלטלין נר חדש אבל לא ישן, ר' מאיר אומר כל הנרות מטלטלין חרץ מן הנר שהדליקו בה באותה שבת. נמצא ר' מאיר ור' יהודה שניהן אוסרין בנר שהדליקו בו באותה שבת, ור"ש מתיר ולית הלכתא כותות, דהוא יחד במקום רבים. ואע"פ דא"ר יוחנן אנו אין לנו אלא בנר כר' שמעון, ור"ש מתיר ולית הלכתא כותות, דהוא יחד במקום רבים. ואע"פ דא"ר יוחנן אנו אין לנו אלא בנר כר' שמעון, אמרו ליה טותנן לא סבירא ליה טעמא דר"ש. ואפילו ר"ש לא שרי לטלטולי בשבת (ב)נר שכבה אלא בנר קטן דכיון דהוא נר קטן ושמנו מעט דעתו עליו מאתמול לכשיכבה יטלטלנו ואינו מוקצה, אבל נר גדול כגון כוס [ח]קערה ועששית שיתכן שידליקו היום כולו לא אמרינן דחשיב עלייהו מאתמול לכשיכבו יטלטלם, אלא אמרינן ודאי כיון דגדולים הן נתייאשו מלטלטלן ומוקצין הן, לפיכך קחני סיפא אבל כוס וקערה ועששית לא יויום ממקומם. וכן כיוצא בהן, פעמים שיש קערה

ועששית קטנה דומיא דנר קטן ודינם כדין נר קטן, ופעמים שיש נר גדול דומיא דקערה ועששית ודינו כדינם. והא דא״ר אלעזר רעששית קטנה דומיא דגר קטן ודינם כדין נד קטן, ופעמים שיש נר גדול דומיא רקערה ועששית וחינו כדינם. והא דאיי אלעזר [בריש] מסתפק אדם מגד הכבה ומשמן המטפטף אנייש שהנר דולק. ל)א"ר זירא פמוט שהדליקו עליו לדברי המתיר בנר אסר בפמוט, כלומר לי שמעון דמתיר בנר קטן בפמוט שהוא גדול אוסר, ולדברי רי מאיר ורי יהודה שאוסרין בנר של חדש מפני שהוא מטונף והוא צאוי כולו ולפיכך הקצהו מאתמול, בפמוט שהוא של מתכת ואינו מטונף מתיר. ירושלי נר מאוס, פמוט אינו מאוס. תני נר המונח על הדלת פותח ונועל בשבת ובלבד שלא יתכוין לכבות. רב ושמואל פתרין לה בשוכח ומקללין למאן דעבד כן, ויכרתן ה׳ לאיש אשר יעשנה וגו׳. ואקשי׳ ולר׳ יהודה מוקצה מחמת מיאוס אית ליה, מוקצה ומקללין למאן דעבו כן, ונירוון זה" לאיש אם רעשנה זוגר האקשה" להנירות של מתכת מיטלטלין חוץ מן הזוג ליהו ליהו, מוקצה מחמת איסור שהדליקו בה באותה שבה לא, והתניא ר' יהודה אומר כל הנירות של מתכת מיטלטלין חוץ מן הגו הנר שהדליקו בה באותה שבת. ראסיקנא הכל, לדברי הכל פמוט היא שהיא מנורה שאין לה אלא קנה אחד ואין על ראשה אלא כך אחת, הדליקו עליו באותה שבת דברי הכל (אחד) אסור, לא הדליקו עליו דברי הכל מותר. הא דאמר רב מיטה שייחדה למעות והניח עליה מעות?, והיו עליה המעות כל בין השמשות, אע״פ שנטלו המעות עכשיו ואינם במיטה אסור לטלטלה, אסיקנא דרב

מה א מיי׳ פכ"ו מהל' שנת הלכה כא סמג לאויו סה טוש"ע או"ח סימן שיא סעיף

א:
ממ ב מיי פ"ה מהלי

שבת הלכה יב ופרק כו הלכה יד סמג לאוין סה טוש"ע או"ח סימן רסה סעיף ג וסימן רעט סעיף

י. ג מיי׳ פכ״ה מהלכות שבת הלכה י יא טוש"ע או"ח מימן רעט סעיף א:

> לעזי רש"י לומ"א מוורה

תום' ישנים

א) וא"ש ח דהכא ט שרי א) וח"שוו דהכחט שרי טפי ככר או מיטק מטלטול מן הלד ובפ' נוטל (דף קמב:) אמר לא אמרו ככר או מיטוק אלא לממ בלבד ואסריטן לכ"ע ע"י ככר או חינוק שאר דברים שלא במת אנ"ג דשרי טלטול מן הלד

יולמת) י: (למת) י: ב) ורשב"א מפי דהכא חמיר טפי לפי שהוא בסיס לדבר באסור יו:

ב) ורשב"ה מפרש דהפילו למאי דס"ד אתי ההיא דחולין למאי דס"ד אתי ההיא דחולין שפיר דבמוקנה מחמת איסור דהתם אפי' ר"ש מוד' אף על גב דשרי בנתנבלה בשבת התם גב דשרי בנתנכנה כשבת החם אינו מעלה על לבו שישחטנה שום אדם בשבת והוי כמו דיש במינו במחובר דפרש"י דבילה [דף כד:] דאפילו ר"ש כגרוגרות ולימוקין לקטן מאתמול מדלא

מוסף תוספות א. כגון שמת בשבת. לא״ע, ב. דאי במניח לא לו של בנו לא במניון לא הוי שרי שמואל. לא״ש. ג. [ד]סברי טלטול מה״צ שמי׳ טלטול. תוס׳ הרא״ש. T. שאסור לטלטלה, ולא לצורך המטה, ולהכי שמי׳ לצורך המטה, ולהכי שמי׳ טלטול. מוס׳ הלח״ש. ה. ואגביה מטלטל ה. ואגביה מטלטל המעות עמו וכו׳ וכיון . שא״א לעשות צורך של שא א לעשות צוון של היתר בלא טלטול האסור, מותר לטלטל אגב ההיתר. מוס׳ הרס״ש. 1. אלא פלוגתא דר׳ יהודה בן . לקיש ות״ק [דפליגי במת. רל״שו. ולא מייתי ההיא. הכל"ש. T. משום דלא תוס׳ הרח״ם, וו משום דרא רמי לטלטול מה״צ. תוס׳ הרח״ם, ח. שיש חילוק בין טלטול מה"צ דמת לטלטול מה"צ דעלמא. לטלטול מה"צ דעלמא. תום' הלח"ש, U. דאסר רב טלטול מה"צ. תום' הלח"ש. י. אלמא שאני טלטול מה"צ דעלמא מבמת. תום' הלח"ש, יא. דאסרי' להציל אנא ע, או או אחר אוביק מפני הדליקה משום. מוס' הלח"ש, יב. ולא אתי לכבויי אי לא שרינן ליה, אבל, מוס' הלח"ש, יג. כמה דברים. שיטה להר״ן. יד. ואי שרית לי׳ לא אתי לכבויי, דהא הצלה דפעם אחת בלחוד היא. מענ״ל. שאינו מציל אלא את המת לא שייכא בהא מילתא טירדא כלל. שיטה מילתא טירדא כלל. שיטה להכ"ו, 10. [ו]רוצה שידלק הנר כולו. תוס' הלח"ש. 10. שישאר בה אחר השבת. תוס' הלח"ש. יו. כדאמרי' לקמן הנח לנר שמז ופתילה הואיל